

[Bonnichsen.]

smædelse at maatte lade andre „beskytte“ vort Land og vort Folk, kan jeg ikke se andet, end at dette er Udgifter, som vi gerne paatager os.

Jeg vil gerne sige Tak, fordi Ministeren kommer med dette Forslag om at Lønningssanciennitet og Pensionsanciennitet for de Befalingsmænd, der indkaldes, skal reguleres, saa at det bliver, som om de havde været indkaldt i den Tid, hvor de under normale Forhold vilde have været det. Det er godt, at der ikke inden for Hær og Flaade bliver Tjenestemænd, der behandles paa to forskellige Maader, men at de øvrige faar de samme Vilkaar som dem, der allerede var inde.

Med Hensyn til det andet Forslag vil jeg ganske kort sige, at det, som den højt-ærede Forsvarsminister sagde, svarer til det, vi allerede har vedtaget for Hærens Vedkommende. Det er ganske naturligt, at der ogsaa kommer en saadan Ordning for Søværnet.

Om selve Behandlingen af de unge Mennesker, der nu skal ind, kan jeg for vort Vedkommende sige, at vi nærer fuld Tillid til, at Behandlingen vil blive den bedst mulige. For en Hær og for en Flaade, i det hele taget for alt Militær, gælder det, at Mandskabet naturligvis skal have de bedst mulige Vilkaar og behandles paa bedst mulig Maade, men der maa ogsaa være en vis Orden og Disciplin og Grænser for, hvor meget den enkelte kan tillade sig at snakke med; for det er jo saaledes, at uden Disciplin faar vi ikke det Forsvarsvæsen, som vi gerne vil have, men jeg tror, at med den Smidighed og Forstaaelse, som vort Befalingsmandskorps har vist sig i Besiddelse af, vil vi ogsaa i den Retning faa den lykkeligste Ordning.

Med disse Ord skal jeg paa mit Partis Vegne tilsige den hurtigste og velvilligste Behandling af de tvende Lovforslag.

P. N. Petersen (Røjle): Det er jo en meget udstrakt Bemyndigelse, der ved Gennemførelsen af denne Lovgivning bliver givet Ministeren, men da det uægtelig er særlige Forhold, vi nu lever under, kan jeg ikke se, at vi kan komme uden om en Lovgivning som denne.

Rent umiddelbart skulde man synes, at 20 000 Mand er et meget stort Tal at have inde til Stadighed, naar vi ogsaa har Politiet til at opretholde Ro og Orden, men jeg gaar ud fra, at Ministeren absolut finder det nødvendigt med en Styrke af dette Omfang, og derfor vil det Parti, jeg

tilhører, heller ikke undlade at støtte Gennemførelsen af Lovforslaget.

Hermed være det paa mit Partis Vegne anbefalet.

Forsvarsministeren (Ole Bjørn Kraft):

Jeg takker Partiernes Ordførere for den overordentlig velvillige Modtagelse, de har givet disse Lovforslag.

Over for det ærede Medlem Hr. Stumph vil jeg bekræfte, at naar vi har faaet uddannet de fornødne Styrker — de Styrker, der her er Tale om —, vil alle Bevogningsopgaver kunne overtages af det danske Militær og Modstandsstyrkerne kunne fritages for de Opgaver, de i Øjeblikket har, og som mange af dem sikkert gerne vil slippe, saa de kan vende tilbage til deres private Erhverv. Naar vi efterhaanden kan klare os med 20 000 Mand, medens de militære Styrker og Modstandsstyrkerne i Øjeblikket tilsammen udgør et betydeligt større Antal, skyldes det, at flere af Opgaverne, efterhaanden som Tiden gaar, svinder væk, idet Bevogtningen af de tyske Soldater, som befandt sig i vore Kaserner, er blevet lettet ved, at disse efterhaanden kommer ud af Landet. Efterhaanden som det lykkes at faa de forskellige mindre Depoter samlet i større Depoter, bliver Bevogningsopgaverne ogsaa derigennem lettere. Alle i vort Land ser jo hen til det Tidspunkt, da de tyske Flygtninge, som kræver stor Bevogtning i Øjeblikket, ligeledes er draget bort. Man kan saaledes se, at Opgaverne efterhaanden svinder ind, og at vi kan nøjes med stadig mindre Styrker til disse Opgaver.

I denne Forbindelse kan jeg svare det ærede Medlem Hr. P. N. Petersen (Røjle) paa hans Spørgsmaal om Nødvendigheden af de store Styrker derhen, at en saadan Nødvendighed ikke alene er dikteret af de Opgaver, der foreligger i bevogtningsmæssig Henseende, men ogsaa deraf, at vi kun har disse meget tynde Aargange fra 1940 og fremefter til Raadighed, og at det derfor er nødvendigt at søge at faa uddannet saa meget Mandskab, at vi, hvis vi i en senere foreliggende Situation bliver nødt til at indkalde Mandskab, ikke paa ny behøver at gribe til Genindkaldelse af det gamle Mandskab, men kan have tilstrækkeligt ungt uddannet Mandskab, som staar til Raadighed. Det er de to Ting, som her falder sammen: de nuværende Opgaver og Nødvendigheden af at have uddannet Mandskab til Raadighed.

Til det ærede Medlem Hr. Stegger Nielsen vil jeg udtale, at jeg naturligvis,